

Kontakty z Mediami i
Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej **KOMUNIKAT PRASOWY nr 35/12**

Luksemburg, 29 marca 2012 r.

Wyroki w sprawach C-504/09 P
Komisja przeciwko Polsce
i C-505/09 P
Komisja przeciwko Estonii

Trybunał potwierdził, że Komisja przekroczyła swe uprawnienia, narzucając Polsce i Estonii maksymalną liczbę uprawnień do emisji gazów cieplarnianych

Należy zatem oddalić wniesione przez Komisję odwołania od wyroków Sądu, którymi stwierdzono nieważność jej decyzji

Dyrektywą z 2003 r.¹ ustanowiono system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, w celu zmniejszenia wpływu tych emisji na klimat. Dyrektywa przewidywała, że w odniesieniu do każdego pięcioletniego okresu każde państwo członkowskie opracowuje krajowy plan rozdziału uprawnień (KPRU) wskazujący całkowitą liczbę uprawnień, które ma zamiar rozdzielić w odniesieniu do tego okresu oraz sposób, w jaki proponuje je rozdzielić. Plany takie winny opierać się na obiektywnych i przejrzystych kryteriach – w tym kryteriach określonych w dyrektywie – i należycie uwzględniać opinie społeczeństwa. Powinny one zostać opublikowane oraz notyfikowane Komisji i innym państwom członkowskim. W wypadku niezgodności z kryteriami określonymi w dyrektywie Komisja mogła odrzucić KPRU lub jakkolwiek z jego elementów. Państwo członkowskie mogło decydować o całkowitej liczbie uprawnień podlegających rozdzielaniu w danym okresie i wszcząć procedurę przydzielania uprawnień operatorowi każdej z instalacji jedynie w sytuacji, gdy zaproponowane zmiany zostały zaakceptowane przez Komisję.

W 2006 r. Polska i Estonia notyfikowały Komisji swoje KPRU na lata 2008–2012. Dwoma decyzjami z 2007 r. Komisja stwierdziła niezgodność tych KPRU z kilkoma kryteriami dyrektywy i uznała, że należy zmniejszyć odpowiednio o 26,7%² i 47,8%³ całkowite roczne liczby uprawnień do emisji, względem liczb uprawnień, jakie państwa te zamierzały wydać.

Polska, popierana przez Węgry, Litwę i Słowację, oraz Estonia, popierana przez Litwę i Słowację, wniosły następnie skargi o stwierdzenie nieważności dotyczących ich decyzji Komisji, którą to instytucję poparło z kolei Zjednoczone Królestwo.

Wyrokami z dnia 23 września 2009 r. Sąd stwierdził nieważność spornych decyzji⁴. Orzekł, że przyjmując te decyzje, Komisja przekroczyła swe uprawnienia. Sąd stwierdził również, że w decyzji skierowanej do Polski Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia, zaś w decyzji dotyczącej Estonii – zasadę dobrej administracji.

Komisja wniosła do Trybunału Sprawiedliwości odwołania, zmierzając do uchylenia tych wyroków⁵.

¹ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. 2003, L 275, s. 32), zmieniona dyrektywą 2004/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. (Dz.U. 2004, L 338, s. 18).

² Z 284,648332 mln ton ekwiwalentu dwutlenku węgla (MteCO₂) do 208,515395 MteCO₂ rocznie.

³ Z 24,375045 mln ton ekwiwalentu dwutlenku węgla (MteCO₂) do 12,717058 MteCO₂ rocznie.

⁴ Sprawy [T-183/07](#) Polska przeciwko Komisji i [T-263/07](#) Estonia przeciwko Komisji (zob. także [komunikat prasowy nr 76/09](#)).

⁵ W oczekiwaniu na wyroki Trybunału w niniejszych sprawach zawieszone zostały postępowania toczące się przed Sądem w czterech innych sprawach dotyczących KPRU następujących państw członkowskich: Republika Czeska przeciwko Komisji ([T-194/07](#)), Węgry przeciwko Komisji ([T-221/07](#)), Rumunia przeciwko Komisji ([T-483/07](#) i [T-484/07](#)).

Wydanymi dzisiaj wyrokami Trybunał oddalił argumenty przedstawione przez Komisję w uzasadnieniu odwołań.

Trybunał zaznaczył, że dyrektywa nie określa żadnej metody opracowywania krajowego planu rozdziału uprawnień, ani też metody ustalania całkowitej liczby uprawnień do emisji gazów cieplarnianych, jakie mają zostać rozdzielone. Wprost przeciwnie, stanowi ona, że państwa członkowskie powinny ustalać całkowitą liczbę uprawnień, jakie mają zostać rozdzielone, przy uwzględnieniu w szczególności krajowej polityki energetycznej i krajowego programu w dziedzinie zmian klimatycznych.

Państwa członkowskie dysponują zatem określonym marginesem swobody w zakresie transpozycji dyrektywy i, w konsekwencji, również w ramach wyboru środków, które uznają za najbardziej właściwe do osiągnięcia wyznaczonego przez tę dyrektywę celu.

Trybunał podkreślił, że ewentualne różnice między danymi zawartymi w KPRU i metodami oceny wybranymi przez państwa członkowskie są przejawem przyznanego im marginesu swobody, który Komisja powinna szanować przy przeprowadzaniu kontroli zgodności z prawem.

Komisja może natomiast w odpowiedni sposób zapewnić państwom członkowskim ich równe traktowanie dzięki temu, że każdy ze zgłoszonych planów zostanie zbadany z zachowaniem tego samego poziomu staranności.

Ponadto Trybunał oddalił podniesiony przez Komisję argument, że w interesie ekonomii postępowania należy uznać jej prawo do ustalania maksymalnej liczby podlegających rozdzielaniu uprawnień do emisji gazów cieplarnianych. Przyjęcie, że Komisja może ustalić taką liczbę maksymalną byłoby bowiem równoznaczne z przyznaniem tej instytucji kompetencji pozbawionych jakiegokolwiek podstawy prawnej. W tym kontekście Trybunał podkreślił, że Komisja nie przekracza swych kompetencji, jeśli w rozstrzygnięciu decyzji odrzucającej plan oznajmia – bez wyznaczania w sposób wiążący maksymalnej liczby tych uprawnień – że nie odrzuci ona zmian, jakie zostaną wprowadzone do planu, jeśli będą one zgodne z propozycjami i zaleceniami zawartymi w decyzji o jego odrzuceniu. Postępowanie takie jest zgodne z zasadą lojalnej współpracy między państwami członkowskimi a Komisją, a jednocześnie jest ono odpowiednie do realizacji celów ekonomii postępowania.

Co więcej, Trybunał zaznaczył, że prawodawca Unii, który jako jedyny może wprowadzać zmiany do dyrektywy, uznał za konieczną zmianę jej postanowień⁶. Zmieniony tekst przewiduje wdrożenie bardziej zharmonizowanego systemu, który umożliwi zwiększenie korzyści płynących z handlu uprawnieniami, uniknięcie zakłóceń rynku wewnętrznego oraz ułatwi tworzenie powiązań między różnymi systemami handlu.

Ponieważ postanowienia zaskarżone przez Polskę i Estonię są nierozzerwalnie związane z pozostałymi postanowieniami spornych decyzji, Trybunał stwierdził, że Sąd postąpił prawidłowo, stwierdzając nieważność tych decyzji w całości.

UWAGA: Odwołanie od wyroku lub postanowienia Sądu, ograniczone do kwestii prawnych, może zostać wniesione do Trybunału. Co do zasady, odwołanie nie ma skutku zawieszającego. Jeżeli jest ono dopuszczalne i zasadne, Trybunał uchyla orzeczenie Sądu. Jeżeli stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w sprawie, Trybunał może sam wydać ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie sporu. W przeciwnym razie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd, który jest związany orzeczeniem Trybunału wydanym w ramach odwołania.

⁶ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (Dz.U. L 140, s. 63) przewiduje utworzenie nowego systemu, w ramach którego od 2013 r. liczba uprawnień wydawanych w każdym roku dla całej Unii będzie zmniejszana – przy czym za punkt wyjścia przyjęta zostanie wartość z połowy okresu 2008–2012 – o współczynnik liniowy wynoszący 1,74 % w odniesieniu do średniej całkowitej rocznej liczby uprawnień wydanych przez państwa członkowskie zgodnie z decyzjami Komisji dotyczącymi ich KPRU na lata 2008–2012.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793